

Scénář – Jan Isop – ZŠ Smečno

„No a tenkrát to šlo tak, že jsme měli povinnost jít do Kvíce a vyfasovat si tam motyčky. A ty motyčky jsme vlastně vyndávali z objektu, který vlastně byl naším bývalým majetkem. Já jsem to v té době nevěděl.“

Takhle začíná příběh Jana Isopa. Bude se točit v kruhu: vlastnil — nevlastnil — vlastnil — nevlastnil. Jeho rodina patřila mezi „kulaky“, a ty v padesátých letech komunisté umlčeli. Sám se v roce 1950 narodil, ale když vyrostl, mlčet odmítl. Komunisté ho dokonce poslali na politickou školu, jenže on schválně zkoušky neudělal.

„Nastal cirkus, jak vedení podniku, tak i KSČ začalo nás po jednom vyslýchat a tenkrát mi řekli heleďte pane Isop vy máte dvě dcery, že jo, nepletu se? Říkám no... dvě dcery, tak jestli chcete pokračovat dál, tak se na žádnou školu nedostanou. Co mi zbývalo...“

Co vám zbývá, když vám sáhnou na děti? Ale jedna věc režimu unikla. Jeden noční stolek.

„Já jsem zjistil jako kluk, rodiče měli ložnici a táta co měl noční stolek, tak tam tyhleto dokumenty měl schovaný. Tenkrát to bylo, to byl zázrak, že táta si tohleto schoval.“

Zázrak. Staré papíry, které otec roky ukrýval. Dokumenty, které Janu Isopovi otevřely cestu k navrácení majetku. Mělo to však jeden háček...

„Do vyvlastnění statku nebyla ještě splacena celá částka za to, co to dědeček tenkrát kupoval.“

Rozumíte? Dědeček kdysi statek koupil. Ještě ho nestačil ani splatit a už mu ho v roce 1948 vzali. Kruh se otočil: vlastnil - nevlastnil. A pak přišla Sametová revoluce. A restituce. Pan Isop čekal na spravedlnost. Dostal ji?

„Z historie je známo, že tam bývala tvrz. Byla tam tvrz údajně, která byla vystavěna roku 1316...“

Místo pamatuje sedm set let. Tvrz, statek, dům. A co z toho v roce 1992 bylo panu Isopovi vráceno? Ruiny. Vlastnil — nevlastnil — vlastnil. Zničený statek dal svépomocí dohromady, v areálu prodával stavebniny a budoucnost se tvářila optimisticky.

Jenže kolo osudu se otočilo ještě jednou. To, když mu v roce 1998 a nyní v roce 2025 část majetku stát opět znárodnil kvůli výstavbě obchvatu města Slaný.

Vlastnil – nevlastnil – vlastnil – nevlastnil.

A co na to pan Isop?

„Nicméně nedá se nic dělat, pokrok musí dopředu. S tím se člověk musí smířit, ale i nová výstavba musí běžet...“